

РЕШЕНИЕ

№ 30018

гр. София, 15.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав, в
публично заседание на 18.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **909** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Ц. М. В., с адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0438-000197/04.12.2023 г., издадена от началник сектор при ОДМВР-П., с която на основание по чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна и издадена при допуснати съществени процесуални нарушения. Моли се тя да бъде отменена. В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноси.

Ответникът - Началник сектор при ОДМВР-П. – в съдебно заседание не се явява и не се представлява. В придружително писмо към административната преписка се моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и е направено възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав, като разгледа приложените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 01.12.2023 г., около 23.43 часа, в [населено място], на [улица], до номер 21, с посока на движение север-юг, жалбоподателят управлявал лек автомобил марка „М. Е 320“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на М. С. Д.. При извършена полицейска проверка водачът бил

тестват с техническо средство „Д. тест 5000“ с фабр. № ARKF-0023, за употреба на наркотични вещества, като била отчетена положителна проба за кокаин, опиати, бензодиазипини, амфетамин, метадон. Издаден е талон за медицинско изследване. Съставен е АУАН серия ГА № 1032935/02.12.2023 г. Въз основа на съставения АУАН била издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0438-000197/04.12.2023 г. от началник сектор при ОДМВР-П., с която на основание по чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Образувано е ДП № 744/2023 г. по описа на ОЗ РУ при ОДМВР П., като с постановление от 07.02.2024 г., е отказано да бъде прекратено образуваното наказателно производство. С постановление от 29.02.2024 г. жалбата на В. срещу това постановление е преценена като недопустима.

С мотивирана резолюция № 23-0438-М00086/04.12.2024 г. на началник сектор в ОДМВР П. е прекратено административнонаказателното производство по АУАН серия ГА № 1032935/02.12.2023 г.

От ответника са представени допълнително доказателства за компетентност на лицето издало оспорвания акт, както и административната преписка по издаването на оспорената заповед. Други доказателства не са ангажирани от страните в процеса.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи /чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП/. По делото е приложена Заповед № 317з-3162/15.04.2022 г. на директора на ОД на МВР-П., с която са оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП началниците на сектори в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-П. /лист 53-54 от делото/. Съдът приема, че процесната ЗППАМ е издадена от компетентен орган.

Процесната заповед отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същата е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ. Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че оспорената заповед е немотивирана. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването

за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и чия собственост е лекия автомобил.

Предвид така изложеното съдът приема, че оспорената принудителна административна мярка е наложена от компетентен орган и при спазване на законовите изисквания за форма, с оглед на което не са налице основания същата да бъде призната за нищожна.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б.“б“ от ЗДвП/ в приложимата му редакция/ за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

За да е законосъобразно налагането на ПАМ от процесния вид обаче, е необходимо да са налице кумулативно две предпоставки, а именно: лицето към момента на проверката да управлява МПС и в резултат на проверката да се установи, че то е употребило наркотици или техните аналози.

В случая, ПАМ е наложена за управление на ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози. Видно от АУАН, нарушението е установено с техническо средство, като уредът е отчетел положителен резултат – кокаин, опиати, бензодиазепини, амфетамин, метадон. Правилно нарушението на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл.189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В хода на съдебното производство не са ангажирани доказателства, които да опровергават констатациите в издадения акт за установяване на административно нарушение.

Необосновано е направеното в жалбата възражение, че АУАН не е бил редовно съставен. Следва да бъде посочено, че законосъобразността на АУАН се преценява в отделно производство по реда на ЗАНН, като по делото няма данни да е издадено НП, което да е оспорено и отменено по съответния ред.

Недоказано е твърдението, че от жалбоподателя е била дадена проба за химико-токсикологично изследване, резултатите от което били отрицателни. Видно от приложените резултати от направен тест / л.50 от делото/ на кръв и урина от жалбоподателя в лаборатория на 03.12.2023 г., в забележка на същата е посочено, че лабораторията в която са направени не е

референтна за наркотици в кръв и урина, същата не изисква лични данни от лицата които дават материал за изследване, резултатите не могат да послужат като доказателство пред съд. Видно и от другите доказателства по делото на лицето е бил издаден талон за кръвно изследване, като жалбоподателя на 02.12.2023г. е заведен от полицаите в УМБАЛ П., където такова изследване е било направено. По делото обаче не са налични резултати от изследването.

С оглед изложеното съдът намира, че оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е правилна и законосъобразна, а подадената жалба срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 ЗПП, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. М. В., с адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0438-000197/04.12.2023 г., издадена от началник сектор при ОДМВР-П., с която на основание по чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Ц. М. В., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], вх.4, ет.1, ап.1, да заплати по сметката на ОД на МВР – [населено място] сумата от 100.00 лв./ сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: